

Khaled Kaddal
Til tidens næsebor

06.04 – 26.05 2019

CV

Khaled Kaddal (f. 1987) er en interdisciplinær kunstner født i Alexandria, Egypten og baseret i Berlin. Gennem anvendelsen af både lyd, video, skulptur, installation og performance sammenfletter Kaddal referencer og symbolikker på tværs af konkrete samtidsbegivenheder, historiske mytologier og kunsthistorien. Kaddal har udstillet og performeret internationalt på bl.a. Valletta Europas Kultur Hovedstad 2018 (MT); Sharjah Art Foundation, Sarjah (F.A.E); Palazzo Mora, Venedig (IT); Mosaic Rooms Gallery, London (UK); Dilston Grove Gallery, London (UK); Townhouse Gallery, Cairo (EG); Galleri Spektrum, Karlsruhe (GE); Nour Festival, London (UK) og D-CAF Festival, Cairo (EG). Han har modtaget priser fra bl.a. Sharjah Art Foundation og British Council.

ARRANGEMENTER

Onsdag d. 22. maj fra kl 18-19

PERFORMANCE AF KHALED KADDAL OG NISRINE MANSOUR
I forlængelse af udstillingen *To The Nostrils of Time* skaber Khaled Kaddal og Nisrine Mansour denne aften i samarbejde performancen "Rapturous Inspirations". Ved at trække på lyd-tekst publikationen af samme navn undersøger de menneskets fascination af rovfugle – ørnen og falen – som symboler på suverænitæt på tværs af civilisationer. Gennem lys, lyd og 'spoken word' genskaber performancen suverænitæt og politiske hierarkier gennem sanselighed.

Billede: Khaled Kaddal. Semouha, Alexandria, 2018.

Denne udstillingsfolder kan downloades fra: overgaden.org

Udstillingen er støttet af:

Overgaden er støttet af Statens Kunstfond og Det Obelske Familiefond

OVERGADEN.

Institut for Samtidskunst, Overgaden neden Vandet 17, 1414 København K, overgaden.org, +45 32577273

Til tidens næsebor

Af Salomé Voegelin

I ti år har jeg tilbragt alle mine vintre med at lede efter den rastløse genialitet, efter den pludselige passion og vold, som vandrefalkene skyller fra himlen. I ti år har jeg kigget op efter den skybidende ankerform, den armbrøst, der skydes gennem luften. Øjet bliver umætteligt efter falke. Det klikker mod dem med ekstatisk vellyst ...¹

Ord og billeder betyder noget. De refererer til og finder styrke i symbolske og sproglige systemer, som stabiliserer deres betydning og giver fortolkningen og brugen af dem autoritet. De forbinder ideer og principper til virkeligheden og former verden gennem dem. Nedskrevet i og indrammet af denne form for tankegang, er der en uundgåelig kausalitet, som definerer en politisk virkelighed; hvordan kan vi forestille os verden, og hvordan er det muligt for os at være i den. På denne måde taler konstellationen af ord og billeder – selv på en udtalt måde – den historiske stemmes sprog. Det er vores eneste måde at tænke på og samtidig den eneste måde som politik – forstået som den måde, hvorpå vi styrer vort samfund – kan forestilles og realiseres.

Der er dog også en anden stemme, der snarere taler i ekstase og opstemthed; som laver flænger i det velkendte for at få os til at føle snarere end at se og derfor afslører, hvordan verden kan tænkes. Denne anden stemme er ikke knyttet til tegnet som bærer af betydning. I stedet fravrister den genstandens betydning og hensigt for at svæve som en uarticuleret, men sanselig mulighed over ordenes net; den vil løfte os op, over en synlig horisont, ind i en udtømmelig lydlig sfære.

Udstillingen *To the Nostrils of Time* af Khaled Kaddal er denne anden stemme. Den fejrer rovfuglens skrig som et kald mod ulighed og adskillelse, og ændrer rovfuglens historiske ikonografi gennem rytmer og narrativer. Ved systematisk brug af lyd og tekst integrerer Kaddal elementer fra tidligere værker, og opfører hermed en gentænkning af historiske og politiske realiteter.

Publikationen *Sovereignty: Rapturous Inspirations*, som ledsager udstillingen og er skrevet af Nisrine Mansour og Khaled Kaddal, udgør også en anden stemme, men ikke en forklaring. Med bogen skaber de sammen et rum for meditation og refleksion, der opfordrer det indre selv til at påberåbe sig magt og til at: "Opstå som Nefertem fra den blå vandlilje til Ras næsebor og fremkomme på horisonten hver dag"², som det står skrevet i den kemetiske fortællinger fra "De Dødes bog".

Mens en synlig horisont peger på et land, der endnu ikke er opdaget, og minder os om grænserne for det synlige, udgør den lydige horisont en alternativ udforskning af, hvad der er synligt. Den åbner for et andet blik, som ikke er parallelt eller uvirkeligt, men som er en mulighed for det virkelige. Dette er ikke en fremtidig virkelighed, men en sideløbende aktualitet, som inkluderer det usynlige for at vise en anden verden.

Kaddals arbejde tydeliggør denne mulighed og skaber en anden verden gennem lyd. Således forstås udstillingen ikke bedst gennem konkret tænkning, men gennem opfattelsen af dens usynlige sfære: det opstemte falkekald, som gennem bevægelse og sanseindtryk undgår at lade sig indfange. I stedet for at signalere dominans og kontrol genererer dens cirkulende kald en forestilling om, hvordan vi kan være sammen på – uden en klar afgrænsning eller hærdet hud – men med evige skiftende fjerdragter, der fortæller vores nervesystem, hvordan vi kan flyve.

Når vi lytter til værket får vi også fjerdragter, flyver i luften med menneskelig ånde og skaber en rytme på tværs af falkens vinger, der fortæller om, hvordan vi kan leve sammen. Vi flyver ind i eksistensen som en form for reinkarnation – en ny fødsel af krop og stof, hvor mødet mellem menneskelige og ikke-menneskelige former opstår og giver mulighed for at blive "et bevinget menneske med en dyrisk krop."³

I flugten holder vi op med at holde os til en enkelt visuel identitet og begynder at blive flygtige selv, som bevæger sig på tværs af genstande, teknologier, politikker og racer for at erkende deres sammenhængende former i samarbejde med andre og andet.

Med stemmen fra denne krop, som altid er i forandring, skriger rovfuglen sit eget navn snarere end et, som er givet af dens hersker. Og mens dens kald cirkler i "ekstatisk vrede" med "større iver og flyvningens opdrift" bliver det mulige virkeligt.⁴

Denne fornyelse af kroppen og stoffet i det ekstatiske forhold mellem menneskelig og ikke-menneskelig krop tager form som et råb uden ord, hvis lyd ikke bliver til tale, men skaber rytmen af nye sammensætninger. Den puster liv i rytmer og skaber bølger af glitrende mønter, der skinner som guld, og deres reflekterende overflade udsletter den faste form og overføres til min lyttende krop, mens jeg cirkler på dens vinger. Vi flyver sammen i vores midlertidige gensidige afhængighed; vores væren sammen og af hinanden i simultan snarere end kronologisk tid.

Denne tid er tyk. Den er en klistrende størrelse snarere end en linje. Den har honningens flydende form og dens gensidige klistren: "den går fra hinanden, så snart den har fundet en given form og hvad mere er, den vender rollerne om ved at gribe om hænderne på dem, der vil gribe den."⁵

Som et sådant honningagtigt rum skaber Kaddals værks voluminøse tid muligheden for en virkelighed, som ikke tager udgangspunkt i at tingene er adskilte eller at de er i en bestemt form, men fra en uformet tilfældighed. På denne måde skabes et flydende favntag af samtidige bevægelser, lyd og tekst. Det inviterer det sanselige ind i det politiske rum og ophæver arkitekturen i flerfoldig sang eller hvad socio-geografen Doreen Massey kalder for "det simultane i fortællingerne-indtil-videre."⁶

De simultane fortællinger i denne udstilling ekspanderer og over alt og på usynlig vis for at overskride opdelingen mellem kronologi og afgrænsede forestillinger om rum. Herved skabes i stedet en udelelig udstrækning i hvilken falken deler sin rede med andre.

For Massey bliver disse mangfoldige "narrativer, fortællinger og indfaldsveje alle undertrykte, når naturvidenskaben træder frem, som den skrift verden skrives i."⁷ Geografi, sprogvidenskab, historie og arkitektur stripper rum og tid for narrativer gennem grafer, kort, tabeller og facts, som måske synes mere virkelige, men sandsynligvis er mindre sande. De søger at skabe sandhed gennem deres eget abstrakte sprog og overser erfaring og gensidighed. Imens de fortæller én sandhed, så lyver de om alle andre og gør derved det ægte virkelige og mulige umuligt. Men her i falkens rede oplever vi igen det muliges virkelighed udover "den skrift, som verden skrives i". I alle de historier, som omkredser dens rum som fjer, som muliggør min flugt og beskytter min kropstemperatur, hvilket er afgørende for min overlevelse.

Disse historier inviterer til deltagelse og delt gentagelse. De tilbyder et kærtegn og en mulighed for at være sammen med hinanden på, "at være os, mellem os" i falkens uarticulerede kald.⁸

Når vi flyver, hører vi til en udelelig verden af lyd og luft, i en unavngiven sameksistens og med mulighed for en væren, som består af tingenes transformation. I kontrast hertil står måden, hvorpå ordene organiseres i leksika og de naturvidenskabelige taksonomier, som indfanger genstande og subjekter som ting, der er begrænset af deres navn. Sådanne fangne dyr er

"drevet til ensomhed og mord" og er ude af stand til at finde en mage.⁹ Deres traumer adskiller dem fra socialitetens honningagtige klister og lukker dem ude af omfavnelsernes ekstase.

Og således cirkler den fangne falk til trommehvirvler og nærer fantasier om erobring og magt. Derved oplyses kontrollens paradoks og de iboende modsætninger i herskernes hengivenhed til territorial kontrol. At herske handler ikke om at isolere eller dominere, men om ansvarlighed overfor den rede, som vi alle sidder sammen i – den rytme, som vi bevæger os til og mod og de cirkler, som vi tegner – ikke på et kort, men i den ilt, som vi deler. Rovfuglen og jeg selv opløses i rytternes teksturer, og efterlader et spor af kommunikation gennem den udelelige lyd, i hvilken du ikke er et ikon, men min nye hud; en hudløs overflade gennem hvilken jeg opstiger mod min egen mulighed for at flyve.

1 J.A. Baker, "The Peregrine", UK: Harper Collins, 2011, p.30, (orig. 1967)

2 E.A. Wallis Budge, "The Book of the Dead Papyrus of Ani, Scribe and treasurer of the temples of Egypt, about b.c. 1450 Vol. 1, London: The medici society, LTD, 1913, p. 187

3 Khaled Kaddal og Nisrine Mansour, "Sovereignty", p. 00005

4 Baker, "The Peregrine", p. 29/30

5 Maurice Merleau-Ponty, "The World of Perception", London and New York: Routledge, 2008, p. 41

6 Doreen Massey, "For Space", London: Sage Publication, 2005, p.9

7 Ibid., p.25

8 Ibid.

9 Kaddal and Mansour, "Sovereignty", Roosting